

dosarul nr.2ra-170/19

prima instanță: Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender (I. Țîbîrnă)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

06 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de Boris Antoniuț,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Uliana Diulgher împotriva lui Boris Antoniuț cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins apelul declarat de Boris Antoniuț și s-a menținut hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender,

c o n s t a t ă :

La 10 octombrie 2017, Uliana Diulgher a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Antoniuț Boris, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului a pensiei de întreținere pentru copilul minor xxxxx, xxxxxx în mărime de 1 000 de lei lunar.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în perioada concubinajului cu pârâtul, s-a născut fiica xxxxxx. Din motivul incompatibilității caracterelor și viziunilor contrare asupra vieții, relația părților s-a destrămat. Astfel, pârâtul a lăsat copilul minor la întreținerea și educația reclamantei. Deși, pârâtul a susținut că va asigura reclamanta cu surse financiare pentru creșterea copilului minor, dânsul refuză să-și îndeplinească obligațiile părintești.

Cu referire la art. 74, 76 din Codul familiei, reclamanta a solicitat încasarea sumei de 1 000 de lei lunar din contul pârâtului, pentru întreținerea copilului minor, reieșind din minimul de existență pentru un copil corespunzător vârstei fiicei lor, și reieșind din faptul că pârâtul nu are un venit lunar stabil, iar locul de muncă al acestuia nu îi este cunoscut.

Prin hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender, acțiunea s-a admis integral, s-a încasat din contul lui Boris Antoniuț în beneficiul Ulianei Diulgher, pensiei pentru întreținerea copilului minor, xxxxx, născută la xxxxx, în sumă bănească fixă de 1000 de lei, ce urmează a fi plătită lunar, începând cu data de 10 octombrie 2017 până la împlinirea vârstei majoratului.

S-a explicat părților că, în cazul în care starea materială sau familială a uneia

dintre părți se va schimba, instanța de judecată, luând în considerare și alte circumstanțe importante, este în drept, la cererea oricăreia dintre ele, să modifice cuantumul pensiei de întreținere (să-l mărească sau să-l micșoreze) sau să-l scutească pe debitorul întreținerii de plata acesteia.

S-a încasat de la Boris Antoniuț în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 360 de lei și s-a încasat cheltuielile de asistență juridică în mărime de 300 de lei.

Nefiind de acord cu hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătorei Anenii Noi, sediul Bender, în data de 27 februarie 2018, Boris Antoniuț a declarat apel prin care a solicitat casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea depusă de Uliana Diulgher să fie respinsă.

Prin decizia din 25 octombrie 2018 s-a respins apelul declarat de Boris Antoniuț și s-a menținut hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătorei Anenii Noi, sediul Bender.

La 29 noiembrie 2018, Boris Antoniuț a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea depusă de Uliana Diulgher să fie respinsă.

În susținerea recursului declarat, Boris Antoniuț a menționat că instanțele judecătorești eronat au aplicat prevedere art.74 alin.(2) și (3) din Codul familiei, deoarece el își recunoaște obligația privind întreținerea fiicei minore, și nici nu se eschivează de la îndeplinirea ei.

A opinat recurentul că concluziile instanțelor judecătorești sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fără a fi dată o apreciere cuvenită argumentelor și obiecțiilor sale în raport cu materialul probator anexat la dosar. Or, motivarea soluțiilor judecătorești necesită a fi clare, simple, precise, conchise și ferme.

Astfel, a menționat că nu s-a eschivat de la întreținerea copilului minor, deoarece a executat încheierea din 06 decembrie 2012 a Curții Supreme Transnistrene, prin care s-a dispus încasarea din contului lui în beneficiul intimatei a pensiei pentru întreținerea fiicei minore în mărime de 1200 ruble, începând cu data de 27 septembrie 2012 până la atingerea majoratului, faptul dat nu a fost contestat sau pus la îndoială de către reclamanta/intimată Uliana Dulgher.

Mai mult decât atât, recurentul a menționat că nu are nicio importanță pentru justa soluționare a cauzei, faptul că autoritățile Republicii Moldova nu recunosc actele emise de autoritățile judecătorești transnistrene, întrucât la caz, contează doar faptul că dânsul a participat și participă la întreținerea copilului minor, ceea ce se confirmă prin actele prezentate.

La fel, a opinat asupra faptului că instanțele de judecată au apreciat arbitrar probele prezentate la materialele cauzei, ceea ce a dus la soluționarea greșită a fondului, or instanțele de judecată au decis dubla încasare a pensiei de întreținere a copilului minor din contul său, în perioada 10 octombrie 2017 – 05 aprilie 2018.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces în data de 05 noiembrie 2018 (f.d. 145). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 29 noiembrie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil,

din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurentului precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar

cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Boris Antoniuț împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Uliana Diulgher împotriva lui Boris Antoniuț cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic